

Büyük Mücadele Serisi

13 Protesto!

Worms fermanı, Martin Luther'i suçlu olarak tanıdı. Yazdığı yazılar ve öğretilerinin vaaz edilmesi yasaklanmıştı. Buna rağmen imparatorlukta din özgürlüğü hüküm sürüyordu. İmparator V. Şarlken (Charles) reformu bastırmak istedi ancak reforma karşı geldiği zaman, ya doğudan Türkler saldırdı ya da Fransa kralı yahut papalık bile, imparatorun yükselen gücünü kışkındırdıkları için ona karşı savaş açtılar. Her tarafta kargaşa olduğu için Reform güçleniyordu.

1526 yılında Spire adında bir şehirde bir kurultay yapılmıştı. Kurultayda, genel bir konsey yapılınca dek her eyalete din özgürlüğü tanınmasına karar verildi. Reformu yok etmek için Şarlken, 1529 yılında Spire'de toplanacak yeni bir kurultay için çağrıda bulundu. İmparator, önce yumuşak yollarla, sonra silah, ve ne gerekirse gereksin, prensleri, Reforma karşı gelmeleri için ikna etmek niyetindeydi.

Kurultay toplanmaya başladığı zaman, vicdan özgürlüğünü tanıyan önceki kurultayın kararının kargaşa ve isyan teşvik ettiği ileri sürüldü. İmparator, önceki kararın iptal edilmesini emretti. Reformu isteyen prensler çok tedirgindiler. Daha önce verilen özgürlüğün tanınmasını istediler. Papalık yanlıları ise, Reformu kabul etmiş olan bütün eyaletlerin Roma'ya kesin olarak boyun eğmelerini talep etti.

Bunun üzerine bir taviz sunuldu. Önergede, Reformun tesis edilmediği yerlerde, Reform öğretileri sürekli yasaklı kalacaktı. Worms yasağına uymayan yerlerde ise yeni bir reform olmayacaktı ve Aşai Rabbani Ayinine karşı gelinmeyecekti. Önerge kurultay tarafından onaylandı. Papalık yanlıları bu işe pek sevindiler.

Bu ferman icra edilirse Reform başka bir yere gidemezdi. Olduğu yerlerde ise sağlam bir temel atılamazdı. Konuşma özgürlüğü olamazdı. Papalık hiyerarşisinin tekrar tesis edilmesi kesindi. Eski istismarları devam edecekti. Reform ölecekti.

Reformu destekleyen prensler bir araya geldiler. Ne yapmalıydı? Tabii ki kolay yol, papalığın sunduğu programa katılmaktı. Çatışma, çekişme olmayacaktı. Kan dökülmeyecekti. Reform prenslerinin kendileri, istedikleri gibi ibadet edebileceklerdi. Ancak diğer bölgelerde papalık hakim olurdu. Papa, ne söylerse öyle olacaktı. Gerçeğin henüz yakınına gelmediği kişiler, karanlıkta kalacaktı. Prensler, kolay yolu kabul etse, kaç kişi İsa'nın müjdesini duymadıkları için sonsuz yaşama kavuşamayacaktı? Ferman kabul edilseydi, vicdan ve din özgürlüğü Allah'tan insanlara verilmiş bir hak olarak değil, sadece Roma'dan gelen bir taviz olarak tanınırdı. Prensler, imparatora karşı gelseler, savaş olup çok kişi hayatlarını kaybedebilirdi. Durum, kriz haline gelmişti.

Peki siz, o prenslerin yerine olsaydınız ne yapardınız? Bir başkasının ibadet özgürlüğü için kendi krallığınızı kaybetmeyi göze alır mıydınız? Bir başkasının müjdeyi duyma fırsatı için hayatınızı göze alır mıydınız? En iyi durumda, bir prens olarak siz imparatora karşı gelirdiniz. Aşağı yukarı prenslerin yarısına karşı gelirdiniz. Çok kişi sizin düşmanınız olurdu. Sizin için değer miydi?

Ne yapacağınızı öğrenmek istiyorsanız, şimdi kendi hayatınıza bakabilirsiniz. Şu an insanların önünde İsa Mesih'i ikrar etmekten kaçınıyor musunuz? Laflarından, alaylarından, sizi aralarından dışlayacaklarından korkuyor musunuz? İsa Mesih'ten utanıyor musunuz? Öyleyse, prenslerin yerinde olsaydınız kolay yolu, papalığın sunduğu tavizi kabul ederdiniz. Prensler, ne yaptılar?

Reform prensleri, "Bu fermanı reddedelim" dediler. "Vicdan konusunda, çoğunluğun yetkisi yoktur." Prensler göre, din konusunda devletin işi sadece vicdan özgürlüğünü korumaktı ve başka hiç bir yetkisi yoktu. Laik bir hükümet, otoritesiyle din ayinlerinin veya öğretilerinin uygulanmasını sağlarsa, kendisinin üzerinde kurulmuş olduğu laiklik ilkelerini inkâr ediyor demektir.

İmparatorun temsilcisi Kral Ferdinand, Reform prenslerinin duruşlarını terk etmeleri için çok çalıştı. Fakat prenslerin taviz vermeyeceklerini görünce şöyle söyledi: Ferman, İmparatorun resmi hükmü olarak ilan edilmek üzereydi. Reform prenslerinin tek yolu, boyun eğmekti." Reform prensleri hemen bir protesto yazıp, kurultayın önüne getirdiler.

Prensler, "Biz bu fermanı protesto ediyoruz" dediler. "Allah'ın sözüne uygun olandan başka, kesin bir öğreti yoktur... Rab, başka her türlü doktrinin öğretilmesini yasaklar... Kutsal Yazılar diğer ve daha açık metinler ile açıklanmalıdır... bu Kutsal Kitap, Hristiyan için her şeyde gereklidir, anlayışı kolaydır ve karanlığı dağıtmak için hazırlanmıştır. Allah'ın lütfu ile, O'nun Eski ve Yeni Ahit kitaplarında ihtiva olunan yegâne sözünün pak ve has öğretisini, içine ona aykırı olan herhangi bir şeyi katmadan vaaz etmeye ve korumaya kararlıyız. Bu söz tek gerçektir; tüm öğretinin ve tüm hayatın kesin kuralıdır ve bizi asla yüzüstü bırakmaz ve aldatmaz. Bu temel üzerine inşa eden kişi cehennemin tüm güçlerine karşı duracaktır, ona karşı kurulan tüm insani boş düzenler ise Allah'ın önünde düşeceklerdir."

"Protesto ediyoruz" dediler. Protestan kelimesi de buradan geldi. Reform prenslerinin protestosu, Protestanlığın temel ilkelerini içerir. Birincisi sivil güçlerin dine müdahalesi, ikincisi ise kilisenin keyfi yetkisi ile ilgili idi. Protestanlık, vicdanı hakimlerin üzerine, Kutsal Kitap'ın yetkisini, görünen kilisenin üzerine koyar. İsa Mesih'in tacı, Kral V. Şarlken'in tacından üstündür.

Hatırlıyorsunuz, İsa ölümden dirildikten sonra, Petrus ve Yuhanna, tapınakta İsa'yı vaaz ediyorlardı. Yahudi yetkililer gelip onları tutukladılar.

Elçilerin İşleri 4:18 Böylece onları çağırdılar, İsa'nın adını hiç anmamalarını, o adı kullanarak hiçbir şey öğretmemelerini buyurdular.

"Siz, dininizi ilan edemezsiniz" dediler. "Olmaz. Toplumda hakim olan dinden farklı bir şey vaaz edemezsiniz" dediler. Bugün dünyanın çok yerinde durum böyle değil midir? "Burada dininizi vaaz edemezsiniz. Millet ayağa kalkacak. Kargaşa yapar. Olmaz! Küfür! Hakim dinden farklı bir şey vaaz edemezsiniz!" derler. Peki Yahudi yetkililer Petrus ve Yuhanna'nın vaaz etmelerini yasakladıkları zaman, onlar ne gibi bir karşılık verdiler?

Elçilerin İşleri 4:19 Ama Petrus'la Yuhanna şöyle karşılık verdiler: “Tanrı'nın önünde, Tanrı'nın sözünü değil de sizin sözünüzü dinlemek doğru mudur, kendiniz karar verin.””

Yani, Allah, müjdenin vaaz edilmesini buyurdu. Kimse onu durduramaz. Durdurmaya çalışanlar sadece insanlara karşı değil, Allah'a karşı geliyorlar.

Protestocular, vaaz etme haklarını ve konuşma özgürlüklerini savundular. Spire's'deki Protesto, din hoşgörüsüzlüğüne karşı bir tanık oldu. Herkesin, Allah'a vicdanına göre ibadet hakkını beyan etti. Almanya'daki bütün reformcular, bu Protesto'yu bir iman açıklaması olarak kabul ettiler.

Reform prenslerine, davalarını İmparator V. Şarlken önünde sunmaları için fırsat tanındı. Bir sene sonra, Protestan liderleri Augsburg'a çağırıldılar. Reform prensleri, bakışlarını yazılı olarak da sunmak istediler. Luther ve arkadaşları bir ikrar yazısı hazırladılar. İmparatorun önünde bu yazı okundu ve Katolik Kilisesi'nin yanlışlarını ortaya serildi. Şimdi, imparatorun önünde mütevazı bir keşiş yerinde, imparatorluğun en güçlü prensleri duruyordu. İmparatorun yasakladığı fikirler okundular. İmparatorun kendisi, ikrarın gerçek olduğunu söyledi. İkrar, çok dile çevrildi ve bütün imparatorlukta yayınlandı. Bu, Büyük Reform'un en parlak anıydı. Reform, dünyayı sarstı.

Avrupa ve Amerika, yaşadığı vicdan özgürlüğünü, bu cesur Alman prenslerine borçludur. Prensler, hayatlarını, servetlerini ve onurlarını göze almasalardı, Reform ezilirdi. Avrupa'da papalık hakimiyeti devam ederdi. Özgürlük Amerika'ya gitmezdi.

Ancak, Allah çalışıyordu. O'nun sözü boşuna gitmedi, gitmez. İsa dediki:

Matta 24:21 Çünkü o günlerde öyle korkunç bir sıkıntı olacak ki, dünyanın başlangıcından bu yana böylesi olmamış, bundan sonra da olmayacaktır. ²² O günler kısaltılmamış olsaydı, hiç kimse kurtulamazdı. Ama seçilmiş olanlar uğruna o günler kısaltılacak.

Protestan Reformu, papalığın baskı yapan gücünün süresini kısalttı.

Protestan, örgütlü bir kilise değildir. Protestanlık ilkelerdir. Bu ilkelerden bazıları şunlardır:

1. Kutsal Kitap, imanlıların tek inanç kuralı, bütün tecrübelerin tek kıstasıdır. Herkes onu kendisi için okuyabilir ve anlayabilir. Kutsal Kitap'ın tek yanılmaz yorumcusu, bir kilise veya onun liderleri değil, Kutsal Ruh'tur. Kutsal Kitap'ın öğretilerini ilan etme hakkına her imanlı sahiptir.
2. İnsanların Allah'a karşı sorumluluklarını devletler belirleyemez, zorlayamaz. Devletlerin, müjdenin ilan edilmesini kısıtlama hakkı yoktur. Bunu yaparlarsa, Allah'a karşı gelirler. Devletlerin din konusundaki işi, vicdan özgürlüğünü sağlamak ve savunmaktır.

Bu cesur prensler yüzünden, siz Kutsal Kitap'ı serbestçe okuyabilirsiniz. Bu hak, büyük bir bedelle satın alındı. Çok kişi, bu hakkı korumak için hayatlarını verdiler.

Peki, okumazsanız, yazık olacak değil mi?

